

РЕШЕНИЕ

№ 4095

гр. София, 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2362** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 4, ал. 1-5 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Дом на учения при Б. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от В. М. срещу Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДСЛ20-ТД26-9/6 от 21.12.2020 г., издаден от орган по приходите при отдел „Общински приходи С.“, на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с решение № СФД21-РД28-49/16.02.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински Приходи“ при Столична Община.

С АУЗД за Дом на учения при Б. са установени задължения за данък върху недвижимите имоти (ДНИ), за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. в размер на 22 037,12 лв. (16 497,80 лв. главница и 5 539,32 лв. лихва).

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде обявен за нищожен, като издаден от орган, който е надвишил своята компетентност. Според оспорващия, при положение, че на същия са изпращани редовно съобщения за дължимия ДНИ и данъкът е бил заплащан в срок, няма основание за определяне на нови задължения с процесния АУЗД. В случая не се касае за наличие на особени обстоятелства, обуславящи издаването на оспорения акт. Сочи се, че неподаването в срок на декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ не е основание за начисляване на допълнителни публични задължения за задълженото лице. Оспорващият не би могъл сам да определи

данъчната оценка на притежавания от него недвижим имот и съответно размера на дължимия ДНИ. Това е било задължение на органите на приходната администрация при Столична Община и неизпълнението му не може да влече вредни последици за оспорващия, изразяващи се в случая на определяне на лихви за просрочие. Инвокирани са доводи, че адресатът на акта е бил добросъвестен и изпълнявал стриктно задълженията си, произтичащи от закона, поради което АУЗД следва да бъде отменен като неправилен и незаконосъобразен.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият се представлява от адвокат Б., който поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Кмета на Столична община не се явява. Представлява се от юрисконсулт С., която оспорва жалбата. Представени са допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че „Дом на учения при Б.” е създадено в съответствие с чл. 4 от Закона за Б. /обн. ДВ бр. 85/94 г./ и чл. 16, т. 10 от Устава на Б. /обн. ДВ 34/94 г./, Решение на 24 заседание на ОС на Б. от 10.03.1997 г. и Решение на 29 заседание на ОС на Б. от 28.07.1997 г.

На 27.01.2000 г. е подадена декларация по реда на чл. 17 от ЗМДТ, с която е декларирана процесната сграда с отчетна стойност 529 596,43 лв. Съгласно тази отчетна стойност са определяни и начислявани ДНИ и ТБО.

На 28.01.2020 г. в отдел „Общински Приходи”, район С. на Дирекция „Общински приходи” е подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/28.01.2020 г. за облагане с данък върху недвижимите имоти от В. А. М., последният представител на „Дом на учения при Б.”. Декларирана е сграда /други нежилни/ с площ 1 624 кв.м. и мазе 476,00 кв.м., находящи се в [населено място], район С., [улица], в имот с планоснимачен № 347, кв.1 и идентификатор на поземления имот (по кадастрална карта) 68134.704.592.17, година на построяване 1977 година, етаж 2, стопанска цел - не, конструкция - МЗ, техническа инфраструктура: електричество - да, вода - да, канализация - да, Т. - да и телефон - да.

На базата на тази декларация е изчислена Данъчната оценка на имота, съгласно приложение № 2 от ЗМДТ, в размер на 2 289 360,80 лв.

Отчетната стойност на сградата е 497 993,14 лв., съгласно направената експертна оценка от месец ноември 2019 г.

Производството по издаването на процесния АУЗД е образувано с писмено нареждане от 26.11.2020 г. на старши инспектор при Дирекция „Общински приходи”, отдел „Общински приходи – С.”. „Дом на учения при Б.” е било уведомен за началото на административното производство, чрез връчване на посоченото нареждане. На лицето е дадена възможност да направи възражения и да представи доказателства.

Вземайки предвид събраните доказателства и подадената от „Дом на учения при Б.” на 28.01.2020 г. декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ, старши инспектор по приходите е издал оспорения АУЗД.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил.

Със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на Кмета на Столична Община, са

определени длъжностните лица, които могат да извършват производства по установяване, обезпечаване, събиране и контрол на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1 и ал. 3 и чл. 9б от ЗМДТ, сред които са служителите на длъжност „старши инспектор” в отдел „Общински приходи”.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: решение № СФД21-РД28-49/16.02.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински Приходи“ при Столична Община е било надлежно връчено на представител на „Дом на учения при Б.”. Жалбата до АССГ е подадена на 02.03.2021 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок чл. 156, ал. 1, във връзка с чл. 144 от ДОПК. Във връзка си изложеното съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, който подлежи на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

На първо място е необходимо да се отбележи, че оспореният акт е издаден от длъжностно лице, надлежно оправомощено съгласно чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ, видно от описаната по-горе заповед на Кмета на Столична Община, поради което релевираните доводи за липса на компетентност са неоснователни.

1. Фактически установявания.

Освен събраните в хода на ревизионното производство писмени доказателства, съдът приобщи към доказателствения материал и допуснатото, изслушано и прието писмено заключение на съдебно-икономическа експертиза (СИЕ). Експертът е анализирал коректно наличните счетоводни и други документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Заключениеето следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на установените безспорни факти.

Вещото лице е направило изводите, касаещи на дължимите от „Дом на учения при Б.” публични задължения за ДНИ, вземайки предвид приложимата нормативна база, представената експертна оценка за отчетната стойност на имота, Правилника за дейността на „Дом на учения при Б.” и спецификите на недвижимия имот. След анализ на всички относими обстоятелства и след повторни изчисления, според дадената в ЗМДТ формула е изчислена данъчната оценка на имота, съгласно приложение № 2 от ЗМДТ. Представени са четири варианта на изчисление, направени според това, в каква зона попада имотът и какво е неговото предназначение.

По време на проведеното по делото открито заседание, вещото лице уточнени подробности, по представените четири варианта на изчисление на данъчната оценка и посочените в таблиците цифри. Експертът посочи, че задълженията за ДНИ са определени според данъчната оценка на недвижимия имот, служебно изчислена от Столична община, по подадената през 2020 г. декларация. Органите по приходната администрация са приели, че въпросната сграда не е хотел, а нежилищна сграда, попадаща във II^{pa} ценова зона на [населено място].

Според вещото лице, процесният имот „Дом на учения“ при Б. е с административен адрес: [населено място], [улица]. Б.. Шипченски проход е границата между II^{pa}

ценова зона и III^{та} ценова зона на [населено място], поради което и съгласно Протокол № 44/1998 г. на Столичен Общински Съвет, представен като Приложение № 2 към експертизата, имотът попада на границата между двете зони.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Съгласно чл. 19 от ЗМДТ, данъкът върху недвижимите се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. Според чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2. В т. I, чл. 1 на приложение № 2 от ЗМДТ е посочено, че данъчната оценка се определя в левове и представлява сума от данъчните оценки на отделните обекти.

В разглеждания казус страните не спорят, че ДНИ за процесния имот, за периода, за който са установени задълженията, следва да се определи според, данъчната оценка, изчислена на база на отчетната му стойност. Размерът на данъчната оценка (така, както той е определен в АУЗД) е 2 289 360,80 лв.

В АУЗД размерът на ДНИ е определен, въз основа на данъчната оценка, като е прието, че имотът е нежилищна сграда и попада във II^{ра} ценова зона. С протокол № 44/06.08.1998 г. Столичният Общински Съвет е приел решение (Приложение 2 към СИЕ), с което: 1. са приети границите на зоните в [населено място] за определяне на нормите на данъчните оценки на недвижимите имоти и 2. е определено, че имотите, разположени на границата между две зони, попадат в по-ниската.

Настоящият съдебен състав намира, че публичното задължение на „Дом на учения при Б.“ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г., следва да бъде определено въз основа на данъчната оценка на имота в размер на 1 931 743,62 лв. (табл. 2, стр. 9 от заключението), изчислена от вещото лице, в хипотеза 2, а именно – нежилищна сграда, находяща се в във III^{ра} ценова зона. Аргумент в подкрепа на този извод е изложеното по-горе и неоспорено от страните обстоятелството, че административният адрес на имота е [населено място], [улица]. Б.. Шипченски проход е границата между II^{ра} ценова зона и III^{та} ценова зона на [населено място] (отново според неоспорения извод, направен в заключението на СИЕ), поради което и съгласно Протокол № 44/1998 г. на Столичен Общински Съвет, представен като Приложение № 2 към експертизата, имотът попада на границата между двете зони.

Анализът на изложеното мотивира съда да приеме, че публичните задължения на „Дом на учения при Б.“ за ДНИ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. следва да се определят според направените от вещото лице в хипотеза 2 от заключението изчисления. Размерът на данъчната оценка съгласно тези изчисления е в размер на 1 931 743,62 лв., а размерът на ДНИ за всяка една от петте години обхващащи периода е 3 622,02 лв. От тази сума следва да се приспадне сумата от 992,99 лв., внасяна от жалбоподателя, съгласно получаваните от органите по приходната администрация при Столична Община съобщения и крайният размер на годишния ДНИ да бъде определен на 2 629,03 лв., или общо за периода, обхващащ пет години сумата възлиза на 13 145,15 лв. Във връзка с изложеното АУЗД следва да бъде изменен в тази му част.

Съдът не приема аргумента на пълномощника на ответника, че върху определените в оспорения акт публични задължения за ДНИ, се дължат лихви по следните съображения.

Безспорно е, че на 27.01.2000 г. (според изложените в АУЗД мотиви) е подадена декларация по реда на чл. 17 от ЗМДТ, с която е декларирана процесната сграда с

отчетна стойност 529 596,43 лв. Според разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ(в приложимата редакция бр. 153 от 1998 г.) данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, които се водят като дълготрайни материални активи по Закона за счетоводството, е отчетната им стойност, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 1. Съгласно посочената отчетна стойност са определяни и начислявани ДНИ и ТБО за имота, включително и за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г.

По силата на новелата на чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, (ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2011 г., данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. При изменението на нормата не е посочен срок и не е предвидено задължение за предприятията, подали вече декларация за притежавани от тях имоти по реда на чл. 17 от ЗМДТ, да подадат нова декларация, според която да се определи нов размер на дължимия ДНИ, не според отчетната стойност, а според данъчната оценка, изчислена, съгласно дадената в закона формула.

Съдът не може да се съгласи с изложения в процесния АУЗД мотиви, че оспорващият не е изпълнил задължението си да подаде декларация по реда на чл. 17, ал. 2 от ЗМДТ (отм.). Според тази разпоредба, в посочената от административния орган редакция (ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.), за жилищните и нежилищните имоти, върху които имат право на собственост, съответно им е учредено ограничено вещно право на ползване, предприятията подават декларации по реда и в сроковете по чл. 14. Съгласно същата разпоредба (чл. 17, ал. 2 от ЗМДТ), но в редакцията, ДВ, бр. 100 от 2005 г., за нежилищните имоти по чл. 11, ал. 2 предприятията подават декларация по реда и в сроковете по чл. 14, ал. 1 и след съобщаването на данъчната оценка от служителя на общинската администрация я посочват в декларацията по ал. 1.

Настоящият съдебен състав намира, че задължението на предприятията да декларират, притежавани от тях недвижими имоти, възниква, още през 1999 г., съгласно чл. 17 от ЗМДТ (в редакцията, ДВ, бр. 103 от 1999 г.), според която юридическите лица, едноличните търговци и другите лица, които трябва да водят счетоводство, подават ежегодно в срок до 1 февруари декларация за дължимия през годината данък поотделно за всеки недвижим имот пред териториалната данъчна дирекция по местонахождението му. В изпълнение на това задължение за имота е подадена декларация на 27.01.2000 г., в посочения от закона срок.

Задължението за ежегодно подаване на декларации от предприятията е отпаднало с изменението на чл. 17 от ЗМДТ (ДВ, бр. 102 от 2000 г.), поради което и жалбоподателят не е подавал повече декларации за имота след 2000 г.

Логическото и буквално тълкуване на цитираните редакции на нормата на чл. 17 от ЗМДТ, налага извода, за липса на задължение за предприятията за подаване на нова декларация, след изменението разпоредбата през 2005 г. (виж цитирания текст по-горе) или 2010 г. Такова задължение не се открива и в изменената разпоредба на чл. 14 от ЗМДТ. Очевидно предвиденото от законодателя задължение през 2005 г. и 2010 г. за деклариране на притежавани от предприятията недвижими имоти, се отнася само за онези предприятия, които не са ги декларирали през 1999 г. или са ги придобили впоследствие.

Безспорно е, че след изменението на чл. 21 от ЗМДТ (виж цитирания текст по-горе), ДНИ за притежаваните от предприятията недвижими имоти, следва да се определя

съгласно изчислената по дадената в закона специална формула данъчна оценка, а не по водената в счетоводството отчетна стойност, в случай, че данъчната оценка е по-висока от отчетната стойност.

При липса на задължение за подаване на нова декларация, органите на приходната администрация при Столична Община е следвало след 2011 г. да поискат от „Дом на учения при Б.“ да представи актуални данни за отчетната стойност на имота и въз основа на тях да определят актуалния размер на ДНИ, съгласно новоизчислената данъчна оценка. Това тяхно задължение, произтича от прогласения в чл. 6 от АПК, принцип на справедливост, а именно, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

В случая жалбоподателят е получавал съобщения за заплащане на ДНИ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. и добросъвестно го е заплащал в законоустановените срокове. Органите на приходната администрация са били повече от наясно, че посочвания в съобщенията данък е бил определен въз основа на отчетната стойност на имота, съдържаща се в подадената още през 2000 г. декларация по чл. 17 от ЗМДТ, а не според данъчната оценка и въпреки това нито са уведомили лицето, че следва да представи актуални данни за отчетната стойност на имота, нито са предприели служебно стъпки за преизчисляване на дължимия данък, съгласно данъчната му оценка.

Определянето на ДНИ в погрешен размер за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г., не се дължи на неподаване на декларация от страна на „Дом на учения при Б.“, както е преценил административният орган, а на бездействие на общинската приходна администрация, свързано с определянето на данъка в съответния законов размер, според изискванията на чл. 21 от ЗМДТ, след изменението му през 2011 г., за което задълженото лице на може да носи отговорност и съответно да бъде обременявано с допълнителни публични вземания под формата на лихви.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че от „Дом на учения при Б.“ не могат да бъдат търсени лихви за забава. Задължение за лихва ще възникне само при неизпълнение в срок на ликвидно (определено по основание и размер) и изискуемо (с настъпил падеж на изпълнение) задължение. В случая е безспорно, че задължението за плащането на ДНИ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. е било изискуемо, съгласно чл. 28 от ЗМДТ, но не е било ликвидно, защото неговият размер не е бил определен точно, по вина на органите на общинската приходна администрация.

В тази връзка съдът намира, че АУЗД следва да бъде отменен в частта, в която за „Дом на учения при Б.“ са установени лихви, върху неплатени в срок задължения за ДНИ за процесния период.

С оглед изхода на спора на страните се дължат разноски. Такива се претендират и от двете страни, поради което съдът дължи присъждането им съразмерно на уважената и отхвърлената част от жалбата. Съдът не намира за основателен наведения от пълномощника на ответника довод за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на възнаграждението, определен според материалния интерес от 22 037 лв. е 1191 лв. По делото са проведени две заседания, изслушано е заключение на СИЕ и са представени писмени

бележки, поради което платеният адвокатски хонорар от 1400 лв. не може да се счита за прекомерен.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 2 и пр. 2 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на Дом на учения при Б. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от В. М. Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДСЛ20-ТД26-9/6 от 21.12.2020 г., издаден от орган по приходите при отдел „Общински приходи С.“, на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с решение № СФД21-РД28-49/16.02.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински Приходи“ при Столична Община, като вместо установените публични вземания за ДНИ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. в размер на 16 497,80 лв., **ОПРЕДЕЛЯ** ДНИ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2019 г. в размер на 13 145,15 лв.

ОТМЕНЯ по жалба на Дом на учения при Б. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], представлявано от В. М. Акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДСЛ20-ТД26-9/6 от 21.12.2020 г., издаден от орган по приходите при отдел „Общински приходи С.“, на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с решение № СФД21-РД28-49/16.02.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински Приходи“ при Столична Община, в частта, в която са установени лихви.

ОСЪЖДА Столична Община да заплати на Дом на учения при Б., с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 1292 (хиляда двеста деветдесет и два) лева, представляваща направени по делото разноски, от които 50 лв., внесена държавна такса, 741 лв. внесен депозит за възнаграждението на вещото лице и 1400 лв. платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА „Дом на учения при Б. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична Община, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 774 (седемстотин седемдесет и четири) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.